

ZIE NIET OM

**Over familiegeheimen, moord en
persoonlijke groei**

OVER HET BOEK EN DE AUTEUR

OVER HET BOEK:

Met als doel zijn lichamelijke klachten en stress te verminderen, krijgt Marco van zijn vrienden een cursus *Creatief Schrijven* cadeau. Zijn medecursist Gert-Jan vertelt een verhaal over een ontvoering en een moord, waarvan Marco vermoedt dat dit niet zomaar een fictief verhaal is. Dit gevoel groeit wanneer deze misdaden daadwerkelijk plaatsvinden. Marco maakt zich ernstige zorgen, maar niemand lijkt zijn zorgen te delen. Of toch wel?

Zie Niet Om is een serieuze fiction, een afwisselend verhaal met fictieve gebeurtenissen vermengd en weergegeven tegen een historische achtergrond. Een vertelling over liefde en verlangen, verlies, spanning en avontuur, zelfontplooiing en trouw.

OVER DE AUTEUR:

Jan Prins groeide op in Amsterdam en studeerde Economie. Na een carrière als zorgbestuurder, koos hij ervoor om te gaan doen wat hij leukst vindt: schrijven. In zijn werk deed hij dat al veelvuldig, maar ook schreef hij allerhande verhalen, maakte blogs en websites en hield lezingen. Het winnen van een essaywedstrijd, bracht hem ertoe zijn verhalen te bundelen in zijn eerste boek “Strepen”. Inmiddels zijn er vele boeken en publicaties van zijn hand verschenen, waarvan enkele in het Engels.

Hij schrijft het liefst over wat mensen drijft in het leven, over hoe ze met elkaar omgaan, over voor- en tegenspoed. Dit tegen de achtergrond van een alsmaar veranderende maatschappij.

EERDER VERSCHENEN:

Duurt te Lang

East meets West

Going Home

Denkend aan Boekhouders

Pensionado

Wie was Arm en wie was Rijk?

Reizen om te Rijzen

Eva

De Denker Vertelt

Bestemming Bereikt

Vrij Worden

Gooi-land

De Leestafel

Strepen

Meer informatie is te vinden op:

www.janprins.com

ZIE NIET OM

**Over familiegeheimen, moord en
persoonlijke groei**

**DOOR
JAN PRINS**

COLOFON

Dit boek is pure fictie, het valt onder het zogenaamde faction genre. Hierbij worden fictieve gebeurtenissen vermengd en weergegeven tegen een historische achtergrond.

Voor zover de beschreven gebeurtenissen de werkelijkheid benaderen, berust dit op louter toeval en heeft dit niet de pretentie of het doel die werkelijkheid te beschrijven en/of weer te geven.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande - overleden of nog in leven zijnde - personen berust op louter toeval.

Colofon:

Druk: mei 2020

Uitgever: BraveNewBooks

© 2020 Jan Prins (Standaard Copyright Licentie)

Omslagbeeld: AdobeStock 40135816 en eigen foto

ISBN / EAN: 9789464054736 Paperback

ISBN / EAN: 9789464054835 E-book

NUR: 330

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Hierbij zijn uitgezonderd de gevallen van korte quotes ten behoeve van recensies en artikelen.

**Alle gebeurtenissen en personen
zijn denkbeeldig.**

VOOR WILLY

INHOUD

OVER HET BOEK EN DE AUTEUR	3
COLOFON	8
PROLOOG.....	13
PROMOTIE.....	15
CURSUS.....	27
LUNCH	37
BOM	47
STRAF	57
TWIJFEL.....	68
BEZOEK	78
KANS	85
CONTACT	91

BOEK.....	100
VRIENDEN.....	110
BEDREIGING.....	120
VERTRAGING.....	130
SPANDERSWOUD	140
THEETUIN	150
ZIE NIET OM.....	160
ONTMOETING	170
DINER.....	179
VREDE.....	188
VRIJ	199
WRAAK.....	209
BRAND	216
UITZICHT	221
VERANTWOORDING	229

PROLOOG

Er is paniek in de stad, allerlei hulpdiensten rijden af en aan en uit een oud leegstaand pand stijgt rook omhoog. De nabijgelegen panden lopen duidelijk gevaar, dus uit omliggende plaatsen schieten brandweerauto's te hulp. De politie doet alle mogelijke moeite om de ramptoeristen op afstand te houden. Een politieauto rijdt met loeiende sirene de binnenplaats van het politiebureau van Hilversum op en komt met piepende remmen tot stilstand. "Meekomen, jongen" klinkt het bars en Marco wordt uit de auto gesleurd. Zijn kleren zijn aan flarden gescheurd en zijn haar half verbrand. Hij loopt op één schoen en zijn baard is half verschroeid, net als zijn haar, het roet zit op zijn gezicht. Voordat hij het beseft, hebben ze hem in een verhoorkamer gezet en vastgeketend aan de tafel. "Blijf hier wachten, er komt zo iemand bij je." Alsof hij een keus had in deze situatie.

Even later komt er een politieman binnen en stelt zich voor als rechercheur Janssen, met twee s'en! "Krimmeneel, jongen. Wat zie je eruit en wat ruik jij naar rook. Stik er gewoon in!" zegt deze verbaasd en

gaat zitten. Hij legt een schrijfblok op tafel, maar voor hij een vraag kan stellen, vraagt Marco: “Meneer Janssen, weet u of Gert-Jan gevonden is?” Janssen kijkt hem bevreemd aan. “Dat weet ik nog niet. Tot nu toe niet, we hebben wel een lijk gevonden, maar dat is zwaar verbrand zodat er eerst verder onderzoek plaats zal moeten vinden”.

Marco krijgt tranen in zijn ogen en probeert die weg te vegen, maar dat gaat niet omdat zijn handen vastgeketend zitten. Rechercheur Janssen ziet dat en krijgt medelijden. “Zal je losmaken jongen, maar geen fratsen.” en voegt de daad bij het woord. “Hier heb je ook wat water. Maar wat is er toch gebeurd? Leg me dat eens uit en begin bij het begin.” Marco droogt zijn tranen, neemt een slok water en zegt: “Zal ik doen, meneer. Het begon allemaal op de bank, de Bank Alpha, waar ik werk. Mijn neef...”

PROMOTIE

Vandaag nemen we u mee naar het midden van Nederland, naar het Gooi en om precies te zijn naar het grootste dorp daarin: Hilversum. Met zijn negentig duizend inwoners is dat een middelgrote tuinstad die echter het meest bekend is doordat alle radio en televisie uitzendingen daar vandaan komen. Het Mediapark is alom bekend en menigeen heeft het museum Beeld en Geluid daar dan ook bezocht. Doordat de Nederlandse Seintoestellen Fabrik (N.S.F. later Philips) zich in Hilversum bevond, werd er in een ver verleden voor gekozen daar ook de eerste radiostudio te vestigen. De eerste radio-uitzending vond dan ook daarin plaats. De rest is geschiedenis.

De belangrijkste en bekendste hoofdweg is de Groest en daar is het altijd een drukte van belang, zo ook op deze zonnige februaridag. Tijdens de middagpauze gebruikten veel medewerkers van de verschillende bedrijven de tijd om een luchtje te scheppen, terwijl ze met hun collega's de laatste roddels doornamen. Ze haptten ondertussen van hun boterhammen of aten een banaan of appel. Marco

liep met zijn collega over de markt en liet zich verleiden door een patatje oorlog te kopen voordat hij weer richting de Groest liep. Want hij moest wel op de tijd letten! Langzaam ging hij de Bank Alpha binnen en liep naar zijn werkplek achter de infobalie om aldaar zijn collega af te lossen. Deze bank was een betrekkelijk kleine regionale bank, maar met veel bedrijven in het klantenbestand. Het was gevestigd in een modern wit pand op de Groest.

Hij was blij met zijn baan, ondanks dat het meestal wel erg stil was. Door het internetverkeer werd de bank steeds minder door klanten bezocht en dat merkte hij goed. De tijd vulde hij met allerhande klusjes voor de effectenafdeling. Daar hoefde hij niet veel bij na te denken en het was dus niet verwonderlijk dat zijn gedachten vaak terug gingen naar de baantjes die hij hiervoor had gehad. Nadat hij met veel moeite de Mavo had gehaald, bleek dat de banen niet voor het oprapen lagen. Er was weinig keus, dus was hij begonnen als autowasser. Later mocht hij kleine klusjes aan de auto's doen zoals accu's vervangen en banden verwisselen. Een paar jaar later was hij gaan werken bij een verzekeringsagent en probeerde hij de schooljeugd bromfietsverzekeringen aan te smeren, maar dat lag hem helemaal niet. In de buitenlucht werken lag hem wel, dus probeerde hij zijn geluk als tuinknecht bij een hoveniersbedrijf. Zijn neef David kon het niet langer aanzien en bezorgde hem uiteindelijk op zijn drieëntwintigste jaar dit baantje bij de Bank Alpha in

Hilversum. Dat was een aanzienlijke verbetering!

“Marco, Marco! Moet je horen.” riep David hem toe. “Geweldig nieuws! Ze hebben me de baan als Assistent Manager aangeboden! Een geweldige promotie! Ga ik toch lekker verdienen!”. Marco keek verbaasd op “Geweldig joh. Van harte gefeliciteerd. Wat een verrassing is dat. Zo maar ineens?” “Ja, snap het ook nog niet goed, maar blijkbaar doe ik het erg goed en daar hadden ze dus oog voor. Vind het prima zo. Ga snel Lucy het goede nieuws vertellen.” En weg was hij, terwijl hij het telefoonnummer van zijn vrouw intoetste.

Marco keek hem na en het besef dat hij met zijn geringe opleiding en vanuit de positie waarin hij zich bevond nooit zo'n promotie zou kunnen maken, drong nu extra tot hem door. Nee, als hij vooruit wilde dan moest er heel wat anders gebeuren. Een cliënt trok zijn aandacht aan de balie en die stond hij behulpzaam te woord. Dat kon hij goed, hij had een duidelijke en vriendelijke stem en zag er, met zijn één meter tachtig, zeventig kilo lichaamsgewicht en gekleed in een mooi bankuniform, goed uit. Met blond haar en een mooie hipsterbaard was hij zeer behulpzaam. De bank was ook blij met hem, maar hoe lang nog? Het werd steeds stiller in het gebouw.

Opeens dook het sportieve lange gestalte van David weer op. “Marco, Marco,” riep hij geagiteerd. “Ga je straks mee? Ik trakteer op een etentje om mijn promotie te vieren. Lucy en ik zouden het leuk vinden

als je ook kwam.” Verrast keek Marco op, daar had hij wel oren naar. Hij was erg op Lucy gesteld die samen met David een zoontje Arie hadden, een leuk joch van vier jaar. “Komt Arie ook?” “Ja, wat dacht je! Die zeurt nu al om patat met nuggets.” Zo werd er afgesproken en om half zes troffen ze elkaar bij Foodhall MOUT op het Marktpllein. Dat was op dat moment de hipste tent van Hilversum, the place to be!

Zoals gewoonlijk was de zaak goed gevuld, maar omdat het een doordeweekse dag was viel het eigenlijk wel mee. Ze zaten in een relatief rustig hoekje met uitzicht over de markt die net afgebroken werd. Arie keek zijn ogen uit naar al die grote auto's en takelwagens. “Jongens, bestel wat lekkers.” riep Lucy uit. “Leef je uit! Ik trakteer. Allemaal voor jou David.”. Al snel toastten ze op de geweldige promotie die David had gemaakt en dronken ze hun aperitief.

“Bedankt dat jullie me ook uitgenodigd hebben!” zei Marco en keek hen dankbaar aan. “Natuurlijk, jij hoort er als neef zeker bij en we kennen elkaar zo goed!” antwoordde Lucy terwijl David hem stevig vast pakte. Lucy was met haar één meter zeventig lange slanke gestalte en ravenzwart lang haar een leuke ongedwongen verschijning in haar nauwsluitende broekpak. “Ja, dat is zo!” reageerde Marco “Zal jullie eeuwig dankbaar blijven voor alles wat jullie voor me gedaan hebben!” Onwillekeurig gingen bij hun drieën de gedachten terug naar de afgelopen jaren, jaren waarin ze elkaar hadden leren kennen onder

vreemde omstandigheden.

Het was nu alweer tien jaar geleden dat Marco, als puber van dertien jaar oud, op het Astmacentrum Heideheuvel was komen wonen. Thuis in Amsterdam kregen ze zijn astma¹ maar niet onder controle, waardoor de doktoren geen andere oplossing zagen dan hem uit huis te plaatsen, in de hoop dat in deze gespecialiseerde kliniek wel een adequate behandeling mogelijk zou zijn. Alleen op die jonge leeftijd in het onbekende Hilversum was moeilijk geweest, tot hij hoorde dat hij daar een oudere neef had wonen. Die had hij opgezocht en hij had zich ontpopt als een echte steun en toeverlaat waar hij altijd bij terecht kon. Later kwam Lucy erbij en wonderwel klikte dat ook goed. Ze hadden in die tien jaar veel meegemaakt, maar dat deed er nu niet toe. De ober kwam hun het eten brengen.

Ze genoten van de het dagmenu, terwijl Arie de patat met nuggets naar binnen werkte. Ondertussen was de onverwachte promotie van David het gesprek van de dag, ook Lucy kon er niet over uit. “Mag het natuurlijk niet vragen, maar wat ga je nou verdienen?” “Genoeg voor een groter huis en, als je

¹ Bij astma zijn de buisjes in de longen vernauwd tijdens een aanval. Men kan last hebben van benauwdheid, een piepende ademhaling of langer dan 3 weken hoesten. Een astma-aanval kan ontstaan door bijvoorbeeld stuifmeel, huisdieren, huisstofmijt, rook, inspanning of stress.

wilt, een tweede kind.” antwoordde hij met een knipoog. “Denk dat je ook een eigen autootje krijgt, Lucy.” kon Marco niet nalaten er aan toe te voegen. “Hoor het al weer. De twee neven zijn het eens! Maar ben blij met jullie hoor! Wat willen jullie als nagerecht?”

Arie had inmiddels de speelhoek ontdekt, daar hadden ze geen kind meer aan. “Hoe gaat het met die nieuwe medicijnen van je?” vroeg Lucy aan Marco. “Heel goed, is werkelijk een hele verbetering!” “Heel fijn, geweldig voor je!” zei ze zorgzaam en gaf hem een zoen. “Laatst las ik trouwens toch zoiets vreemds in een psychologisch tijdschrift. Er blijkt een wereldwijd onderzoek te zijn geweest naar de invloed van schrijven op de gezondheid. Je zou zeggen waar slaat dat op? Maar er schijnt wel degelijk invloed te zijn. Het blijkt ook voor astmapatiënten goed om te gaan schrijven. Op die manier kun je de persoonlijke ervaringen en trauma’s een plek geven en ervaar je minder lichamelijke klachten en stress. De longinhoud kan wel met 19% toenemen.” “Vertel je nou sprookjes?” reageerde Marco verbaasd. “Helemaal niet. Hier heb je een kopie van het artikel, dan kun je het zelf lezen!”

Zo kwam het dat Marco met grote interesse kennis nam van het onderzoek dat de Mayo Clinic in de Verenigde Staten had uitgevoerd over de invloed van artistieke activiteiten en het onderzoek van wetenschapsjournalist Mark Mieras over de wereldwijde onderzochte effecten van het schrijven

dat hij in het essay *De waarde van schrijven* had gepubliceerd.

“Ongelofelijk en verbazingwekkend” mompelde hij voor zich uit. “Lucy, ik kan het niet geloven! Zou dat wat voor mij zijn?” “Jij zegt het en ik denk het. Al heel lang zoek je naar nieuwe mogelijkheden in je leven. Misschien is dit iets om het verleden een plaats te geven en wie weet een nieuwe weg in je leven te vinden. Als verrassing willen David en ik je graag een schrijfcursus “Creatief Schrijven” aanbieden om dat te onderzoeken. Hier heb je een envelop met alle gegevens. We zijn blij met je en hopen dat dit je verder helpt!”

*

Het was een nog steeds verbaasde Marco die de deur van zijn etage aan de Leeuwenstraat achter zich dicht trok, de straat uitliep en het station van Hilversum in ging. Op weg naar de trein richting Amersfoort, waar zijn cursus “Creatief Schrijven” gegeven zou worden. Hij woonde daar heel strategisch tussen de Groest en het Station boven de Subway, dus over eten hoefde hij zich geen zorgen te maken. Vlakbij alle bussen en treinen en midden in het oude centrum, alles bij de hand. Dus al snel nam hij de roltrap naar Perron 3 en na een paar minuten kon hij instappen in de trein naar Amersfoort. Terwijl de trein door de bossen raasde, gingen zijn gedachten onwillekeurig terug naar het onverwachte etentje waar David en Lucy hem met

deze cursus hadden verrast. Het had hem sprakeloos gemaakt. Het waren mensen van goud die hem al menigmaal hadden geholpen. Hilversum was voor hem een grote onbekende geweest en als dertienjarige zieke jongen was het zwaar geweest. Ze waren heel goed voor hem op het Astmacentrum Heideheuvel, maar hij was blij dat hij altijd bij zijn neef terecht kon om stoom af te blazen, bij te praten, te kletsen, en noem maar op wat jongens op die leeftijd bezighoudt. Als klap op de vuurpijl hadden ze hem deze cursus cadeau gedaan! In zijn fantasie zag hij al nieuwe kansen opdoemen. Misschien kon hij wat in de journalistiek gaan doen of zelfs schrijver worden. Misschien kon hij achter die informatiebalie van de bank vandaan komen en veel interessanter werk doen. Misschien...

Vaak waren ze als neven uit geweest, later met Lucy erbij en zo had hij zijn weg gevonden tot hij, nadat zijn gezondheid was verbeterd, op zijn zeventiende uiteindelijk zelfstandig kon gaan wonen. Met pijn in het hart had hij van zijn maten van Heideheuvel afscheid genomen en was hij op de etage in de Leeuwenstraat gaan wonen. Aanvankelijk nog wel met een vorm van nazorg vanuit Heideheuvel, maar later konden ze hem met een gerust hart los laten. Terug naar zijn ouderlijke woning was gezien de luchtkwaliteit in Amsterdam geen optie geweest.

In de week na het etentje waren zijn gedachten vaak terug gegaan naar die periode op het Astmacentrum Heideheuvel. Hij was er zelfs weer naar toe gegaan

en had weer door die bekende gangen gedwaald, in de gezellige huiskamer gezeten en met een medepatiënt een potje gebiljart, zijn lievelingssport waar hij erg goed in was. In het hoofdgebouw “De Villa” lag de dansvloer er nog steeds glimmend bij, te wachten op het volgende feest waarvan hij er zoveel van had meegemaakt. Hij had geglimlacht bij die herinneringen: de ene keer was hij ober, dan speelde hij weer op de bas in het orkest, maar meestal zwierde hij met een medepatiënte over de dansvloer. Wat een tijd!

Maar hij was er gekomen voor zijn gezondheid, voor zijn astma, en het was een hele opgave geweest om die onder controle te krijgen. Het was dankzij een streng Spartaans levensritme, ademhalingstechniek, veel sport en gedisciplineerd eten en leven, gecombineerd met een uitgebalanceerde medicatie, dat hij zijn gezondheid terug had gevonden. In gedachten zag hij zichzelf nog bij min tien graden Celsius, voor het open raam in zijn kamer, zichzelf wassen. Elke dag warm en koud douchen. Elke dag sporten: voetbal, volleybal, boksen, noem maar op. Je moest naar school, al was je nog zo benauwd, je moest op die fiets naar school! Opgeven kwam niet in het woordenboek voor. Nee, doorzetten tot het uiterste en nog lang daarna!

De kameraadschap die hij bij zijn medepatiënten had ondervonden was de basis geweest om dat alles te doorstaan. Er was veel verdriet, er waren tranen van onmacht, maar ze waren er voor elkaar en hielpen

elkaar door dik en dun. Ze leefden daar in groepen van in totaal zestig jongens en dertig meisjes in de bossen aan de Witte Kruislaan, naast de Politie school en tegenover het Nieuwe Lyceum. O, wat was daar toch allemaal gebeurd! Teveel om op te noemen! Kortom onvergetelijk en een leerschool voor het leven die ze dankzij de goede behandeling dan ook terug hadden gekregen!

De trein stopte op het perron van Amersfoort, Marco stapte uit en zocht een plattegrond om de route naar het Eemplein te vinden. Hij zag het al, hij moest de Noordelijke uitgang hebben en zo ging hij op weg naar de Volksuniversiteit. Al snel kwam hij daar aan en in het moderne gebouw werd hij verwezen naar de eerste etage. Daar trof hij een groep van tien mensen aan. Er stapte een korte gezette man op hem af wiens gezicht volledig verborgen was achter zijn bakkebaarden en baard, bovendien omgeven door lang krullend bruin haar. Zijn jeans zag er slordig uit en daarboven droeg hij een leren vest over een morsig geel t-shirt. Het geheel droeg hij op een paar afgetrapte Nikes. "Hallo, je bent zeker Marco Claassen? Mijn naam is Joran van Iperen en ik mag jullie leraar zijn. Welkom!"

Na enige tijd klonk het: "Willen jullie een plaats opzoeken? Dank jullie wel. Om te beginnen wil ik me even aan jullie voorstellen. Mijn naam is Joran van Iperen en ben van beroep journalist. Daarnaast geef ik veel schrijfcursussen, zoals deze over creatief schrijven. Ik woon met mijn vriend in Loosdrecht,